

Den ærede Statsrevisor yttrede i sit sidste Foredrag, at det vilde fra Finantsudvalgets Mindretals Side have været mere consequent at have forlangt, at det hele Beløb, der fremtræder som en Gjenbevilling, skulde udgaae. Det er jeg enig med ham om, det vilde have været mere consequent, og jeg kan tilføje, at det vilde stemme bedre med min personlige Anskuelse; men vi have ikke villet gjøre det, fordi vi ønskede at vise en saa stor Smøbekommen fra vor Side, som det paa nogen Maade var muligt. Det ærede Medlem meente, at idet vi foreslog disse Beløb udfundte, vilde de ikke kunne komme op paa Regnskabet for 1861—62; men det har dog været vor Mening, at de kunde komme derop, og dersom Statsrevisionen siden vilde gjøre Indstilling til Rigsdagen om, at de være der uden Bemyndigelse, saa erklærede det ærede Medlem, at det var en formel Feil, der skulde rettes. Der er imidlertid allerede nu en saadan formel Feil tilstede efter min Opfattelse, og det er den, at disse Beløb ikke ere optagne paa Regnskabet for 1860—61 (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!); saaledes opfatter jeg det, medens maaske andre ærede Medlemmer kunne opfatte det paa en anden Maade — men saameget er vist, at Enhver, som troer, at en Handling, som Regjeringen har udført i fuld Overensstemmelse med den af den lovgivende Magt til Regjeringen givne Bemyndigelse, den bør vi saldere, uden paany at forlange den underkastet vor Bevillingsmyndighed — han maa komme til at stemme for, at disse Anviisninger gaae ud paa dette Sted. Naar den høitærede Kirke- og Undervisningsminister meente, at det var en Feiltagelse fra min Side, naar jeg havde udtalt, at Regnskaberne vilde blive mindre klare, og at det var en let Sag at sammenlægge disse Beløb, saa skal jeg atter henvise til det, som blev anført af Udvalgets Ordfører mod den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning), at han stod i den Formening, at Statsregnskabet for 1860—61, som det forelaae, var et fuldstændigt Statsregnskab for 1860—61, og man kan heller ikke let, naar man tager det i sin Haand og læser det og veed, at der er en lang Række af Statsregnskaber iforveien, som efter Omstændighederne maae anses for fuldstændige

Regnskaber for det paagjældende Aar — man kan da ikke, siger jeg, let falde paa at troe, at der bagved dem kommer noget Saadant som det, vi have her, og jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at for Enhver, der vil anstille Sammenligninger mellem de forssjellige Regnskabsaar — og jeg troer, at det kan have sin Nytte — vil der være forbunden et ikke ringe Besvær med for Fremtiden at foretage dem. Naar man nu skulde sammenholde denne Tilfølgelsesbevillingslov for 1861—62 — jeg vil ikke henholde mig til dens oprindelige Skikkelse, thi da er det umuligt, men henholde mig til den, saaledes som den nu ved Regjeringens Bistand er bleven forandret — naar man, som sagt, vil sammenligne den for at finde Udgifterne paa de forssjellige Conti, saa er det her som paa saa mange andre Steder ikke let at finde sig tilrette i Conteringen, men det er vist, at det er let at oversee Beløb, som findes paa Tilfølgelsesbevillingsloven, svarende til Conti i Statsregnskabet, og naar man altsaa sætter Priis paa, at der skal være en Afgang til, at saavel Rigsdagsmændene som andre Statsborgere kunde blive bekendte med Statshusholdningen, bør man ikke fortsætte dette Forsøg.

A. Sage: Selv om man vilde indbrømme, at Marineministeriet forstaaer sig bedre paa Signalisering end Indenrigsministeriet, saa er det endnu ingen Rejsfærdiggjørelse for den her opførte Udgift af 2,655 Rd. til en Bog om Signaler. Det er virkelig en meget kjædelig Post, som jeg grunne nødig vil røre ved, men det forekommer mig dog, at jeg ikke kan lade den gaae hen, uden at gjøre den Bemærkning derved, at det er allerede siden 1857, at denne Sag ligger for, og at der altsaa har været rig Leilighed for Regjeringen til at opføre Udgiften paa den sædvanlige Finantslov og vente at slutte nogen Overenskomst med Marineministeriet, indtil Rigsdagen havde givet sit Samtykke dertil; der var ikke mindste Anledning til at give Pengene ud, uden først at have søgt en Bevilling af dem. Der er anført, at man har anmodet Grossererforetøret og adskillige Assuranceelskaber om at bidrage deres til at faae Bogen udbredt; men det forekommer mig dog, at det havde været langt rigtigere, om